

CD

EMMYLOU HARRIS
«All I Intended To Be»
(Nonesuch/Warner)

mene? Dolly Parton, Loretta Lynn, Lucinda Williams – you name it. De slutter iallfall ikke å spille inn bra skiver, de synger like bra som de alltid har gjort, og de hylles av unge hipstere og gamle country-

Finni seg sjæl igjen

Hva er det med disse til- årskomne countryda- mene? Dolly Parton, Loretta Lynn, Lucinda Williams – you name it. De slutter iallfall ikke å spille inn bra skiver, de synger like bra som de alltid har gjort, og de hylles av unge hipstere og gamle country- entusiaster på samme tid. Og gle- delig er dét!

Emmylou Harris slo gjennom til en ganske bredt publikum med hennes nokså moderne og poporienterte album på nittital- let, og da særlig *Wrecking Ball*, mesterlig rattet av lydgeniet Daniel Lanois. Harris fulgte etter hvert opp med flere solide album

i samme gate, mens hun nå går tilbake til sine egne røtter, der soundet er mye mer nedstrippa, sparsommelig og kledelig forsik- tig. Tilbake i produsentstolen er eks-mann Brian Bhern som også produserte flere av hennes ster- keste syttitalsskiver, og resultatet er jevnt over blitt veldig bra. Halvparten av låtene er signert Emmylou selv (der Dolly Parton- duetten *Gold* er en höjdare),

mens blant andre Patti Griffin, Merle Haggard, Billy Joe Shaver og – noen som husker henne? –Tracy Chapman står bak noen av de andre. Men mest av alt handler dette om en av de aller fineste stemmene som finnes, som for første gang på lenge kommer ordentlig til sin rett på ei soloskive, suksessen på nittitallet til tross.

Egon Holstad

TRACK4.MP3

CLOCK
03:51

LENGTH
03:25

JAZZHUØRNET U/KJELL MOE

CD

BALLROGG:
Ballrogg
(Bolage/Musikk- operatørene). 36,54 min.

Altsakso- fonen Klaus Ellerhusen Holm og bassis- ten Roger Arntzen har slått seg sam- men til en original duo på tross av alle naturlover. Det er blitt

utfordrende og underholdende musikk av det, i en litt stakkato frijazz-stil der de to tar for seg komposisjoner av blant annet Eric Dolphy og Ornette Coleman.

Arntzen (fra Bodø) har aller- ede gjort seg kjent i platestudi- oer, både i Norge og utlandet, blant annet som medlem av In the Country og i samarbeid med storheter som Marc Ribot. Utsøkt og fantasifull kam- merjazz i en instrumentkombi- nasjon hvor jeg ikke husker andre forgjengere enn Ornette Coleman og Charlie Haden.

Doppelmoppel ble dannet i Halle i Øst-Tyskland i 1982 og slet med byråkrati og politikk inntil murens fall. Nå bor de både i øst og vest og møtes ad hoc når de føler for det.

Intens, morsom, original og ytterliggående spontan er mu- sikken på denne, deres tredje cd. Brødrene Conny og Johannes Bauer (tromboner) og Uwe Kropinski og Joe Sachse (gitarer) utgjør et friskt bidrag til den rike tyske frijazz-arme- en. Fantasifullt fra fire fantasi- fulle.

styr. Platene ble utgitt enkeltvis i små opplag i 1994, men det er fullt rettferdig at de nå gjøres tilgjengelig for flere.

Kvartetten han leder fikk etter hvert navnet Quartet West og er blitt et av Hadens mest langlevende prosjekter.. Ernie Watts spiller altsaksofon, Alan Broadbent piano, mens Billy Higgins og Paul Motion er trommeslager på hver sin plate. Bandet ble dannet da Haden ønsket å gjenskepe noe av entu- siasmen fra barndomsårene da han sang countrysanger i en radiogruppe, sammen med flere familiemedlemmer.

Gruppen står for lyrisk og glødende utfoldelse i en main- stream bop-stil. Ikke radikalt og nyskapende, som mange andre Haden-prosjekter, men herlig fantasifullt og betagende i en rad til dels intrikate arran- gementer over melodier fra pennene til blant annet Miles Davis, Pat Metheny, Charlie Parker, Ornette Coleman og Bach.

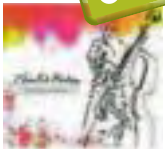
Haden kan se tilbake på en lang rekke duetter med gitaris- ter, ikke minst fra en flott kon- sert med Jim Hall i Konserthuset i Tromsø for få år siden. På «Heartplay» har han alliert seg med italieneren Antonio Forcione i en serie la- tininspirerte og ladede duetter. Karismatiske Forcione er ikke først og fremst kjent for sin jazz, men han har spilt sammen med flere improvisasjonsmusi- kere. Her glir han nydelig inn i miljøet og stjeler rampelyset med sine teknisk fremragende og avslappede tolkninger av sine egne og Hadens spansk- og latinamerikanskinspirerte komposisjoner. Hadens «La Pasionaria» er en perle blant perler.

Mer i avdeling- en for fantasi- fulle beset- ninger. To tromboner og to gitarer ut- gjør en av de lengstlevende grupper i euro- peisk jazz. Kvartetten

CD

CHARLIE HADEN:
The Private
Collection
(Naim/
Musikklosen).
71,19 + 75,13
min.

CD

CHARLIE HADEN & ANTONIO FORCIONE:
Heartplay
(Naim/
Musikklosen).
49,43 min.

Få jazzmusikere har deltatt på så mange toppkvalitets plater som bassisten Charlie Haden. Han var med i Ornette Colemans kvartett som revolusjonerte jazzten i slutten av 1950-årene, senere har han spilt med Keith Jarrett, Paul og Carla Bley, Gato Barbieri, Michael Brecker, Pat Metheny i noen av deres mest minneverdige grupper, bare for å nevne noen få I tillegg har han hatt sine egne grupper, blant annet det stjernespekkede storbandet Liberation Music Orchestra der han fikk anledning til å gi musikalisk uttrykk for sine sterkt politiserte meninger.

Hans evne til å tilpasse seg og influere på enhver stilretning gjør ham til et førstevalg hos de fleste.

[Tekst]Det dobbelte cd-albu- met «The Private Collection» ble spilt inn i levende live i 1987 og 1988, blant annet i tilknyt- ning til hans 50 års dag. Hans gode venn Ken Christianson var til stede med sitt opptakerut-

HARMONISK

Stein Ellysef Olsen mener at alle nå gjør som Karlsøy Prestegaard. Tar med ungene på scenen.

– Jo, sier Stein Ellysef Olsen og tar en liten tenkepause. Før han puster ut.

– Det jeg gleder meg aller mest til er jo selvfølgelig Savage Rose. Det kommer til å bli magisk. Annisett har med seg det beste Savage Rose noen gang. Og så har hun med datte- ren, sier Olsen.

Olsen, som er artistsansvarlig, mener at årets headliner er det beste bandet Danmark har å by på. Festivalen har lenge ønsket å ha dem stående på scenen på Karlsøy. I august skjer det.

– Og det neste som jeg gleder meg veldig til er Edgar Broughton Band. han har fulgt meg hele livet. Han har også med seg sønnen. Alle gjør som Karlsøy Prestegaard, og tar med seg barna i bandet, smiler han.

Harmonisk program

I går slapp Karlsøyfestivalen hele programmet. Olsen mener det er det mest komplette pro- grammet festivalen noen gang har hatt.

– Om man ser på det politis- ke programmet, og på musik- ken, så harmonerer det så godt, sier han og bretter ut program- flyeren så han har alt visuelt foran seg.

– Det er en komposisjon. Vi har jo prøvd å få det komplett før, men dette er det beste vi har gjort, sier han fornøyd og ser ned på navn som Johan Galtung og Amnesty på det politiske programmet, og Savage Rose og Strawbs på musikk- programmet.

Blåses veggimellom

Andre artister som kommer til festivalen er blant annet QueDuhSka, som spiller reggae og ska om sild og trålere, Chords som er kjent fra samar- beidet sitt med Timbuktu og P.J. Somby band.

– Og så har vi Virus Syndicate som hører til den engelske Dubstep og Grimescenen. Det er det hip- peste av hiphop hvor alle ele- menter er blandet sammen med en sinnssyk bass som blåser alle mellom veggene.

Tekst: Andrea Hegdahl Tiltnes
andrea.tiltnes@nordlys.no

FESTIVALKLAR: Stein E. Olsen er endelig klar med alle bandene til årets Karlsøyfest

HARMONISK: Festivalsjefen håper på harmonisk stemning under årets festival.

Fyller år og gir ut plate

OSLO Elektropioneren Arne Nordheim feirer fødselsdag og leverer et tilbakeblikk i albumform, mye takket være NRKs fyldige arkiver. Arne Nordheim fyller 77 år fredag 20. juni. En knapp uke senere skal hans tidligste arbeider med elektronisk musikk dokumenteres på

«The Nordheim Tapes». Nordheim selv trodde at materialet var tapt, men så viste det seg at det lå begravd i NRKs arkiver, under «lydefekter». Dermed kunne albumet bli en realitet. «The Nordheim Tapes» gis ut torsdag 26. juni. (ANB-NTB)

MUSIK

Program:

- Savage Rose
- Strawbs
- Edgar Broughton Band
- Kohinoor
- QueDuhSka
- Sture Allens Dansorkester
- Chords
- Karlsøy Prestegaard
- Fingerprince
- Ross Reaver
- P.J. Somby Band
- One Family
- Virus Syndicate
- La Casa Fantom
- Crotonic X Crew

Foto: Andrea Hegdahl Tiltnes

Italiensk rocksjokk

CD

MOJOMATICS
«Don't Pretend That You Know Me» (Alien Snatch/Import).

Føres blant annet av www.sound-flat.de, samt at de to siste skivene også er å kjøpe digitalt for en billig penge fra iTunes.

Terningkast 5.

Italia har i mange år vært et land norske rockband har elsket å turnere i, simpelthen fordi det er en høy interesse for rock i landet og at band

dermed er sikret å trekke bra med folk på konsertene sine. I likhet med Tyskland (der situasjonen er likedan) er det derimot heller stusslig når det kommer til rekruttering av egne helter. The Mojomatics er i så måte et herlig unntak, for den italienske kraftduoen står overhodet ikke tilbake for sine skandinaviske eller amerikanske kolleger.

Jeg mener og tror at dette er bandets tredje fullengder (har de flere blir jeg hoppende glad!), og i likhet med de to foregående fortsetter de å lirke ut tidvis direkte briljant rock'n'-roll, som spenner fra country og old school blues via punkete garasje-rock, bluegrass og masse elementer av pop. I tillegg skriver de forbløffende sterke låter og er fantastisk gode til å spille. De er bare to pers (gitar og slagverk) og linken til en at-

skillig mer kjent rockduo fra Detroit er selvsagt mer enn åpenbar. Likevel skal The Mojomatics bedømmes på egne premisser, for de kan sin rock til fingerspissene. På ei scene er de også fascinerende tøffe, sin ekstremt beskjedne og sjenerte fremtoning til tross, noe de beviste til gagns på Kaos en vakker vinterdag i 2007. Grunnen til at de drar det i land er nemlig utelukkende tuftet på en dyp kjærlighet til rock, dyktig håndverk (Mojomat Bordin er en fremragende og usedvanlig bra gitarist) og masse talent, og det holder langt på vei for min del. Ergo: Pell deg inn på iTunes, bestill på import eller task til deg herlighetene på ulovlig vis. Liker du rock'n'roll er du pokka nødt til å digge The Mojomatics.

Egon Holstad

Katrines «hevn»

Katrine Moholt er aktuell med sin debutplate, og den har ikke akkurat mot-tatt ekstatiske kritikker fra anmelderkorpset i Norge. Kanskje ikke så forferdelig rart heller. Plata «Sweathearts» er en sammensausning av låter signert produsent Ole Evenrud, hennes ektemann og et knippe kjente coverlåter fra sekstitallet. Produksjonen er akkurat så glætt og friksjonsløs som man kan vente og Moholt har en nokså begrenset stemmeprakt. Men hun selger plater.

Sist lørdag kunne Dagbladet, under overskriften «Katrines hevn», berette om et formidabelt salg av hennes debut-cd, og at dette salget i kraft av seg selv slo knallhardt tilbake på kritikernes kjipe, forutsigbare og ondsinnede dom over plata. Som Dagbladet skrev: «Allerede i løpet av de første fem dagene plata var i butikkhyllene har over 16.000 eksemplarer blitt revet bort». **Revet bort**, altså. Som festmat på et koldtbord i en konsentrasjonsleir, kunne det høres ut som. Fire dager etter er salget oppe i 16 300 solgte eksemplarer. Det er dermed god grunn til å tro at plata er skuf-la ut i kolossale antall til butikker, bensinstasjoner og grossister over det ganske land, og målet er opplagt. Her gjelder det å køle på mens dama fortsatt er på TV, for på TV er hun *tilfeldigvis* (og samtidig!) programleder for det krampaktig joviale programmet «Allsang på grensen» (som i enkelte kretser heller går under navnet «På grensen til allsang»), der hun og makker Tommy Steine smiler, koser og synger folkekjære sanger og hits foran en halv million seere hver onsdag sommeren gjennom. Akkurat som hun også gjør på plata si.

Halva denne profileringen utgjør i reelle og svimlende markeds-kroner er vanskelig å si helt konkret, men vi snakker uansett solide millionbeløp. Supplert med rause mengder TV-annonser har vi dermed å gjøre med markedets kanskje aller mest tungt annonserte musikkprodukt for tiden. Og vi er i tillegg i plate-bransjens mest søvndyssige periode, der fantasiløsheten hos plateselskapene danser pardans med kreativitetens dårlige kår i sommervarmen. Bare i løpet av to timers TV-titting for-leden ble jeg oppfordret til å kjøpe den ørtende samleplata med Knudsen og Ludvigsen, samleplata med Sten & Stanly (neppe den første, det heller), samleplata til forglemmelige Style og det som må være minst den tiende samleplata med puddelbandet Return. I tillegg ble det annonsert for ei *grillskive* (skikkelig gøy ordspill,

Her gjelder det å køle på mens dama fortsatt er på TV.

ikke sant?) med nye, crazy og ordentlig elleville versjoner av gamle slagere, perfekt til å skylle ned med tennvæskestinkende flintstek og vodka battery. Og så var det reklame for det kvalitetsstenkte produktet Snuffle (Sniffle?) Bunny. Uansett: Det er agurktid i platebransjen også.

Vi har sett det før; kjendiser som er kjent for helt andre talenter enn å synge, men som sørger for å smi mens jernet er varmt, eller mens fjeset er kjent, som spiller inn plate mens de er i rampelyset og som casher inn kjærkomne feriepenger på tungt annonserte produkter. Middelmådige – og ikke så rent få talentløse – «artist-er» som slipper til i dyre studier med proffe produsenter og skolerte markedsstrateger. Paris Hilton, Kåre Conradi, Paul Gascoigne, Kristian Valen, Kevin Keegan, Bruce Willis og Carl Lewis, for ikke å glemme de stakkars vinnerne av Melodi Grand Prix (junior og senior), Idol og Norske talenter. Og er det noen som husker plata fra servitørene i Peter Nomes heseblesende program «Rondo»? Bandet kalte seg for *Servitørene i Rondo* og plata het «Da doo – Ron Ron» (ordentlig gøy ordspill her også, faktisk).

Så når Dagbladet skriver om Katrines Moholts hevn driver de med markedsvilledning, for hennes 16.000 solgte album (fra selskapet, og ikke over disk. En vesentlig forskjell) er verken en stor seier eller en symbolsk hevn i det hele tatt. Faktisk er det å regne som en regelrett katastrofe om hun ikke selger minst dobbelt så mye av plata si. Da skal jeg i så fall si ædda bædda tilbake, men den gleden får jeg neppe, for er det noe platebransjen er gode på så er det å selge dritt pakket inn i glinsende silke.

